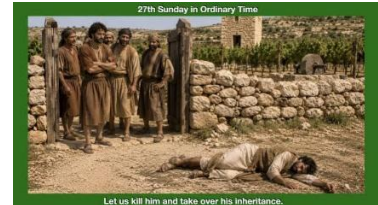

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 4 ตุลาคม 2026

สัปดาห์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา ปี A

อสย 5:1-7; ฟป 4:6-9; มธ 21:33-43

หัวข้อรำพึง: “พระเจ้ามิได้ทรงถามว่า เราครอบครองอะไรบ้าง —แต่ทรงถามว่า เราออกดอกออกผลอะไร”

ลีโอ ตอลสตอย นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เขียนว่า ชาวนาคนหนึ่งชื่อ “ปาโฮม” เขาเป็นคนขยัน แต่ไม่เคยพอใจกับที่ดินที่ตนมี เขามักคิดว่า “ถ้าฉันมีที่ดินมากกว่านี้ ฉันจะไม่ต้องกลัวอะไรอีกเลย—แม้แต่ปีศาจ!” วันหนึ่ง เขาได้ยินข่าวว่าชนเผ่าแห่งหนึ่งขายที่ดินในราคาถูกอย่างไม่น่าเชื่อ เขาจึงเดินทางไปพบหัวหน้าเผ่า หัวหน้าเผ่าบอกเขาว่า “เจ้าจ่ายเงินห้าแสนบาท แล้วพรุ่งนี้ตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้น เจ้าจะเดินไปทางไหนก็ได้ ที่ดินทั้งหมดที่เจ้าเดินล้อมรอบได้ภายในหนึ่งวันจะเป็นของเจ้า” ปาโฮมดีใจมาก แต่หัวหน้าเผ่ากำชับว่า “มีเงื่อนไขเพียงข้อเดียว ก่อนดวงอาทิตย์ตก เจ้าต้องกลับมาถึงจุดเริ่มต้น มิฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้อะไรเลย” เช้าวันรุ่งขึ้น ปาโฮมออกเดินตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้น เขาคิดว่า “ไปอีกหน่อยเถอะ ตรงนั้นดินดี” เมื่อควรเลี้ยวกลับ เขากลับเห็นทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์อยู่ข้างหน้า จึงเดินต่อไปอีก เพราะอยากได้เพิ่มอีกนิดหนึ่ง เมื่อรู้ตัวอีกที ดวงอาทิตย์ก็เริ่มคล้อยต่ำ เขาอยู่ไกลจากจุดเริ่มต้นมาก เขาจึงรีบเดิน แล้วเปลี่ยนเป็นวิ่ง ทั้งเหนื่อย ทั้งกระหายน้ำ ทั้งหัวใจเต้นแรง แต่ความคิดเดียวที่อยู่ในสมองคือ “ฉันต้องกลับไปให้ทัน ที่ดินทั้งหมดนี้จะต้องเป็นของฉัน!” ดวงอาทิตย์ใกล้แตะขอบฟ้า ผู้คนที่จุดเริ่มต้นตะโกนให้กำลังใจ เขารวบรวมพลังเฮือกสุดท้าย วิ่งขึ้นเนิน และพุ่งมาถึงจุดเริ่มต้นพอดีกับที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า หัวหน้าเผ่าหัวเราะและกล่าวว่า “ยอดเยี่ยมจริงๆ ที่ดินทั้งหมดที่เจ้าเดินล้อมรอบไว้เป็นของเจ้าแล้ว!” แต่ปาโฮมไม่ได้ตอบ เขาล้มคว่ำลงกับพื้น เลือดไหลออกจากปาก หัวใจวาย และเสียชีวิตตรงนั้น คนรับใช้จึงหยิบพลั่วมาขุดหลุมฝังศพให้เขา หลุมนั้นมีความยาวตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้าเพียงประมาณสองเมตร

ลีโอ ตอลสตอยจบเรื่องด้วยถ้อยคำอันเจ็บปวดว่า “ในที่สุด ที่ดินทั้งหมดที่ปาโฮมต้องการจริง ๆ ก็มีความยาวเพียงหกฟุตเท่านั้น”

(ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นข้อคิด)

ชายคนหนึ่งได้รับมรดกเป็นสวนองุ่นขนาดใหญ่ เขาดีใจมาก จึงสั่งทำป้ายทองคำติดหน้าสวนว่า “สวนองุ่นของข้าพเจ้า—ห้ามบุคคลภายนอกเข้า” เขาสร้างรั้วสูง ติดกล้อวงจรปิด และว่าจ้างยามเฝ้าตลอด 24 ชั่วโมง แต่เขาไม่เคยรดน้ำ ไม่เคยตัดแต่งกิ่ง และไม่เคยใส่ปุ๋ยเลย หลายเดือนต่อมา เพื่อนถามเขาว่า “ปีนี้เก็บองุ่นได้มากไหม?” เขาตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “องุ่นไม่มีสักลูก...แต่รับรองว่าไม่มีใครขโมยแน่นอน!”

บางครั้งชีวิตฝ่ายจิตของเราก็เป็นเช่นนั้น เราภูมิใจว่า “ฉันเป็นคาทอลิก ฉันรับศีลล้างบาป ฉันมาวัด ฉันอยู่ในคณะกรรมการสภาภิบาล ฉันรับใช้วัดมานาน” เราปกป้องตำแหน่ง ปกป้องชื่อเสียง และปกป้องประเพณีอย่างเข้มแข็ง แต่พระเจ้ามิได้ทรงถามว่า “สวนองุ่นของเจ้าปลอดภัยเพียงใด?” พระองค์ทรงถามว่า “สวนของเจ้าเกิดผลอะไรบ้าง?”

1. พระเจ้าทรงรักสวนองุ่นของพระองค์อย่างที่สุด

บทอ่านแรกจากประกาศกอิสยาห์เริ่มต้นคล้ายบทเพลงรัก “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงผู้ที่ข้าพเจ้ารัก เป็นเพลงเกี่ยวกับสวนองุ่นของเขา” พระเจ้าทรงเลือกเนินดินอุดมสมบูรณ์ ทรงพรวนดิน เก็บก้อนหิน ปลุกองุ่นพันธุ์ดี สร้างหอดูเฝ้า และขุดบ่อย่ำองุ่น พระองค์ทรงทำทุกอย่างเท่าที่เจ้าของสวนคนหนึ่งจะทำได้

ในดินแดนอิสราเอลโบราณ หอดูเฝ้าสวนไม่ได้มีไว้ประดับ แต่ใช้เฝ้าระวังขโมยและสัตว์ ทั้งยังเป็นที่พักของคนงาน ส่วนบ่อย่ำองุ่นมักสกัดลงในหิน การที่เจ้าของสวนสร้างทั้งหอดูเฝ้าและบ่อไว้วงหน้า แสดงว่าเขาสนใจและคาดหวังผลผลิตอย่างแท้จริง แต่สวนนั้นกลับให้ “ผลองุ่นป่า” คำภาษาฮีบรูยังมีความหมายถึงผลองุ่นที่เหม็นหรือเน่าเสียอีกด้วย ประกาศกอิสยาห์เล่นคำไว้อย่างเจ็บปวด พระเจ้าทรงหวังเห็น ความยุติธรรม แต่กลับพบ การหลั่งเลือด ทรงหวังเห็น ความชอบธรรม แต่กลับได้ยิน เสียงร้องของผู้ถูกกดขี่ **ปัญหาจึงไม่ใช่ว่าเจ้าของสวนดูแลไม่ดี แต่เป็นเพราะสวนปฏิเสธความรักของเจ้าของสวน**

พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งใดให้ชีวิตของเราบ้าง? พระองค์ประทานชีวิต ครอบครัว พระวาจา ศีลศักดิ์สิทธิ์ โอกาสกลับใจ และผู้คนมากมายที่รักเรา พระองค์ทรงพรวนดิน เก็บก้อนหิน และปลุกเมล็ดพันธุ์แห่งพระพรของท่านในชีวิตเราแล้ว

จึงมีคำถามสำคัญว่า **เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรชีวิตของเรา, พระองค์พบผลอันหวานแห่งความรัก หรือพบแต่ผลอันเปรี้ยวแห่งความเห็นแก่ตัว?**

2. อันตรายของคนเข้าสวน คือหลงคิดว่าตนเป็นเจ้าของสวน

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องคนเข้าสวนที่ไม่ยอมมอบผลผลิตแก่เจ้าของ พวกเขาทำร้ายผู้รับใช้ และในที่สุดฆ่าบุตรของเจ้าของสวน โดยคิดว่า “เราจะได้มรดกของเขา” บาปร้ายแรงที่สุดของคนเข้าเหล่านี้ มิใช่เพียงความรุนแรง แต่คือการหลงลืมว่า **สวนนี้ไม่ใช่ของตน**

ข้อคิดสำคัญ ชีวิตของเราไม่ใช่ทรัพย์สินที่เราจะใช้อย่างไรก็ได้, ลูกหลานไม่ใช่สมบัติที่เราจะบังคับให้เป็นไปตามความฝันของเรา, ตำแหน่งในพระศาสนจักรไม่ใช่บัลลังก์ส่วนตัว, เงินทอง ความสามารถ และเวลาที่เรามี ล้วนเป็นสวนที่พระเจ้าทรงมอบให้เรา **ดูแลชั่วคราว เราคือผู้เช่าและผู้ดูแล มิใช่เจ้าของสวน**

แม้แต่พระศาสนจักรก็ต้องระวังอันตรายนี้ **พระศาสนจักรมิได้เป็นของพระคาร์ดินัล พระสังฆราช พระสงฆ์ คณะกรรมการสภานิกาย หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง พระศาสนจักรเป็นของพระเยซูเจ้า** เมื่อใดที่เราหวงตำแหน่งมากกว่าหวงผู้ตกทุกข์ได้ยากลำบาก, รักษาระเบียบเคร่งครัดแต่ไม่รักษาหัวใจของมนุษย์, สร้างกำแพงสูง แต่ไม่มีประตูต้อนรับคนบาปและคนแปลกหน้า, เมื่อนั้นเราอาจกำลังเฝ้าสวนอย่างเข้มแข็ง แต่ไม่ได้มอบผลผลิตแก่เจ้าของสวนเลย

คำเตือนของพระเยซูเจ้าว่า อาณาจักรพระเจ้าจะถูกมอบให้แก่ชนชาติที่ทำให้เกิดผล มิใช่คำประกาศว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งประชากรอิสราเอล แต่เป็นคำเตือนแก่ทุกยุคทุกสมัยว่า **ไม่มีใครยึดพระพรของพระเจ้าไว้เป็นสิทธิส่วนตัวได้**

3. ท่ามกลางน้ำท่วม พระเจ้าทรงมองหาผลแห่งความรัก

ช่วงวันที่ผ่านมา กรุงเทพมหานครและหลายจังหวัดเผชิญฝนตกหนักและน้ำท่วม ผู้คนจำนวนมากได้รับผลกระทบอย่างหนัก บางครอบครัวสูญเสียทรัพย์สิน บางคนเดินทางมาวัดไม่ได้ บางคนขาดรายได้ และผู้สูงอายุบางคนออกจากบ้านไม่ได้

เราอาจควบคุมไม่ให้ฝนตกไม่ได้ แต่เราสามารถเลือกได้ว่า ในวิกฤตการณ์นี้ ชีวิตของเราจะออกผลอะไร น้ำท่วมอาจทำให้ถนนถูกตัดขาด แต่อย่าให้น้ำท่วมตัดขาดหัวใจของเราจากกัน, การแบ่งปันอาหารหนึ่งกล่อง, การโทรถามผู้สูงอายุว่า “ต้องการอะไรไหม?”,

การช่วยคนขึ้นรถที่ติดในน้ำ, การอดทนต่อเจ้าหน้าที่และเพื่อนร่วมทาง, การร่วมมิสซาออนไลน์ด้วยใจศรัทธาเมื่อเดินทางไม่ได้ สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้คือผลงุ่นที่พระเจ้าทรงกำลังตามหา บางครั้งเราถามว่า “พระเจ้าอยู่ที่ไหนในยามน้ำท่วม?” พระองค์อาจกำลังถามกลับว่า “ลูกเอ๋ย แล้วเจ้าจะยอมเป็นมือ เป็นเท้า และเป็นหัวใจของเราท่ามกลางน้ำท่วมครั้งนี้หรือไม่?”

4. จงอย่ากังวล แต่จงลงมือทำความดี

บทอ่านที่สอง นักบุญเปาโลกล่าวว่า “อย่ากระวนกระวายถึงสิ่งใดเลย แต่จงทูลขอพระเจ้าในทุกกรณี” คำพูดนี้ไม่ได้หมายความว่า คริสตชนห้ามรู้สึกกังวล หรือเพียงหลับตาแล้วบอกว่า “เดี๋ยวพระเจ้าจัดการเอง” แต่หมายถึง **อย่าปล่อยให้ความกังวลเข้ายึดครองหัวใจ จนเราไม่สามารถรัก ไม่สามารถคิดอย่างถูกต้อง และไม่สามารถทำความดีได้** นักบุญเปาโลเขียนถ้อยคำเรื่อง “สันติสุข” นี้ มิใช่จากกรีสรัดอันสงบ แต่จากสถานการณ์ที่ทันทูกรองจำ สันติสุขของคริสตชนจึงมิใช่ชีวิตที่ไม่มีพายุ แต่คือการมีพระเยซูเจ้าอยู่ในเรือ แม้คลื่นยังไม่สงบ

มีเรื่องเล่าที่มักกล่าวถึงนักบุญสมเด็จพะสันตะปาปาโยฮันที่ 23 ว่า คืบหนึ่งพระองค์ทรงกังวลกับปัญหามากมายของพระศาสนจักร จนนอนไม่หลับ แล้วทรงภาวนาว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระศาสนจักรของพระองค์มีปัญหามากเหลือเกิน และข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดแล้ว...แต่พระศาสนจักรนี้เป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของข้าพเจ้า ดังนั้น คืบนี้ข้าพเจ้าจะไปนอน” เรื่องนี้ไม่ได้สอนให้เราหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ แต่สอนว่า จงทำหน้าที่ของเราอย่างดีที่สุด แล้วคืนสิ่งที่เกินกำลังไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

5. ก้อนหินที่ถูกทิ้ง กลายเป็นศิลาหัวมุม

คนเช่าสวนฆ่าบุตรและโยนเขาออกนอกสวน ดูเหมือนว่าความชั่วจะชนะ แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ศิลาที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสีย ได้กลายเป็นศิลาหัวมุม” พระเยซูผู้ถูกปฏิเสธ ถูกนำออกนอกกรุงเยรูซาเล็ม และถูกตรึงกางเขน กลับทรงกลายเป็นรากฐานแห่งความรอด **นี่คือข่าวดีสำหรับผู้ที่ยอมรับว่าตนถูกปฏิเสธ ถูกมองข้าม หรือชีวิตแตกหัก พระเจ้ายังทรงสามารถนำส่วนที่เราคิดว่า “ใช้การไม่ได้แล้ว” มาสร้างสิ่งใหม่ได้ บาดแผลอาจ**

กลายเป็นความเข้าใจผู้อื่น, ความล้มเหลวอาจกลายเป็นความสุภาพอ่อนตน, ความสูญเสียอาจกลายเป็นความเมตตา และไม้กางเขนอาจกลายเป็นประตูสู่การกลับคืนชีพ วันนี้พระเจ้ามิได้เสด็จมาเพื่อยึดสวนของเรา แต่เสด็จมาเพื่อขอผลผลิตจากสวนที่เป็นของพระองค์อยู่แล้ว: อย่าให้พระองค์พบเพียงกิจกรรมมากมาย แต่ไม่มีความรัก, อย่าให้พบศาสนสถานทั้งดงาม แต่ไม่มีที่สำหรับคนยากจน, อย่าให้พบคำภวานายาวนาน แต่ไม่มีการให้อภัย, อย่าให้พบป้ายว่า “คาทอลิก” แต่ไม่พบพระเยซูเจ้าในวิถีชีวิต เมื่อสิ้นสุดชีวิต พระเจ้าอาจมิได้ทรงถามว่า “เจ้ารักษาสวนนี้ไว้ได้มากเท่าใด?” แต่พระองค์จะทรงถามว่า “สวนที่เรามอบให้เจ้า ได้เลี้ยงดูใครบ้าง? ได้ให้ร่มเงาแก่ใครบ้าง? และได้เกิดผลแห่งความรักมากเพียงใด?”

ขอให้ครอบครัวของเราเป็นสวนแห่งการให้อภัย, ขอให้วัดของเราเป็นสวนแห่งการต้อนรับ, ขอให้พระศาสนจักรเป็นสวนแห่งความยุติธรรม และขอให้ชีวิตของเราออกผลที่คู่ควรกับความรักอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเจ้าของสวนได้ทรงลงทุนไว้ในตัวเรา

สรุปภาพรวมข้อคิดสัปดาห์นี้

คนเข้าสวนในพระวรสารก็มีหัวใจเช่นเดียวกับ “ปาโฮม” พวกเขาคิดว่า หากฆ่าบุตรของเจ้าของสวนเสีย “มรดกก็จะตกเป็นของเรา” แต่พวกเขาลืมความจริงพื้นฐานที่สุดว่า **เราอาจครอบครองที่ดินได้ชั่วคราว แต่ไม่มีใครครอบครองชีวิตได้ตลอดไป**

เราวิ่งเต้นเพื่อเพิ่มทรัพย์สิน เพิ่มอำนาจ เพิ่มชื่อเสียง และเพิ่มพื้นที่ของตน จนบางครั้งเหยียบย่ำผู้อื่น แต่ในวันสุดท้าย สิ่งที่เราำนำติดตัวไปได้ไม่ใช่ที่ดินแม้แต่ตารางนิ้วเดียว มีเพียงความรักและความดีที่เราได้ทำเท่านั้น

“เราใช้เวลาทั้งชีวิตขยายอาณาเขตของตนเอง แต่วันหนึ่งโลกจะมอบพื้นที่ให้เราเพียงพอสำหรับหลุมฝังศพ เพราะฉะนั้น อย่าถามว่า ‘ฉันจะครอบครองอะไรเพิ่มได้อีก?’ แต่จงถามว่า ‘ก่อนกลับไปหาเจ้าของสวน ฉันจะทำให้ชีวิตนี้เกิดผลอะไรได้อีก?’”

ขออวยพรให้ทุกท่านมีความสุขในวันพระเจ้า

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ